

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Røverstuen

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 134. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011519503488/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

St. St. Blicher

merluft. Hvor de ile, hvor de flaggre fra Blomst til Blomst! hilse, berøres, adskilles, fortroligt, let og skyndsomt! Hvormanger, Unger-svend har eller finder her sit Hjertes Dronning! hvor troligt følger den forelskede Knøs sin Viser! Selv langt udenfor denne mægtige Kube hører Man en uafladelig Surren og Brusen -- det er Sværmen, som raaber ud.

Jo nærmere Du kommer, jo højere lyder den muntre Larm. Der dumppe, eensformige Drøn opløser sig i Raab, Sang, Latter, Blade-skrald, Fiolers og Fløjters Klang. Det myrler ud og ind ad Skovens grønne Kanter: Almuen i sin bedste Søndagsstads, Honoratiorens i pyntelig Sommerdragt, Cavalierer i Sort, Damer i Hvidt. -- Er her Dans? Ja! her er Skovbal, Dands paa det elastiske Grønsværgulv. Seer Du ikke hist ved Bøgen hin Landsbyespillemand højt over den omkringende Sværm? seer Du ikke, hvor hurtig hans Bue firmes op og ned mellem blomsterprydede Hatte? Og hisset: en ordentlig Qvadrille, en virkelig Scotsk!

„Er jeg i Dyrehaven? i Charlottenlund?“ spørger Du; „see hvilke mange Vogne! smukke Eqvipager! Kudske i Livree, Heste med pletteret Seletøj, Telte med Restaurationer, koldt Kjøkken og Bagværk! Kaffekjædler paa Ilden! Familier lejrede i Græsset omkring den medbragte Madkurv!“

Du er i *Hestehaven*. Dette er Pintsfestens Aftensang i Lysgaard Herred, den skønne, evig unge Naturs Hyldingsdag, Skovens Courdag, Sommerens Triumph. Saaledes fejres den nu til Solen daler, og Skoven atter overlades til de forjagede Fugle og Dyr; men tilforn samledes her kun de to eller tre nærmeste Sognes Almue. Dog er denne uskyldige Glædesfest sikkerlig en gammel Skik, og ligealdrende med Skoven selv.

Ti Aar efter den -- i forrige Capitel for saavidt endte -- Begivenhed var, som sædvanlig, Sommergilde i Hestehaven. En Mand, af hvis Sønneson jeg i min Ungdom hørte Historien, har desangaaende fortalt, som følger: „Det var første Aar jeg tjente paa *Kjærholm* for Ridetoged. Jeg havde min Kjereste i Vium; hun var lidt i Familie med Præstens. Første Pintsedag satte hun mig Stævne i Hestehaven, hvor vi ogsaa mødtes saa betids, at vi To bleve de første. Vi vandrede nu en Timestid eller to omkring i Skoven, indtil Larmen og Lyden af en Fiolin forkyndte os, at Folk vare samlede. Vi gik derhen, for at see til. Vi satte os, og betragtede de Dandsende. Efter nogen Tids Forløb

Røverstuen

saa jeg, at der paa Stien, som gik til *Ansbjerg*, nærmede sig tvende fornemme Herrer, en ung Dame og tvende Smaadrenge. Da jeg var ganske ubekjendt i Eggen, spurgte jeg min Kjereste, hvem det var? „Tys!“ svarede hun, „det er Herskabet. Den store, føre Mand, det er den gamle Herre, som for fem Aar siden blev Enkemand. Den unge, med Arret over Kinden, er hans Svigersøn, Fruentimmeret hans Datter, og de to smaae Junkere deres Børn. For ti Aar siden stjal den unge Herre hende ud om Natten. Saalænge den gamle Frue levede, var der intet Forlig at tænke paa; men da hun var død, lod den gamle Herre sig dog bevæge, og tog dem til sig. Naar han falder af, arve de haade Gaard og Gods.“ De bleve nogen Tid staaende og fornøjede sig med at see paa Bønderne; og derefter gav de dem Noget at drikke op. Paa en Vindfælde, ikke langt fra min Kjereste og mig, sad tvende gammelagtige Mænd med et Ølkruus imellem sig, og søgte paa deres Piber. Herskabet gik hen til dem, hvorpaa de rejste sig, og toge Piberne af Munden. „Bliv siddende!“ hørte jeg den unge Herre sige; „nu kommer I bedre tilrette, end dengang Du slog Ild til *Nielses* Pibe, ved *Karup Aae*.“ „Ja, naadige Herre!“ svarede den Ældste af de Tiltalte, med et Smil: „der er aldrig saa lidet et Dyr, der jo fægter for sit Liv – ilde gik det og vel var det.“ Herskabet loe. „See til“ sagde den gamle Herre, idet de gik bort, „at Du ikke kommer ind imellem Tækkerne af den Hjort, Du der rider paa!“ Da loe de atter ret hjerteligt, og jeg kunde af og til høre *Ansbjergmandens* Skoggren, der blang huult som en Rørdrummes, langt inde i Skoven. Hvad skulde det betyde? sagde jeg til min Kjereste, og hvem ere disse to gamle Mænd? Den Ene – svarede hun – ham i den grønne Frak, med den graa Hat, det er Skytten. Den Anden i de brune Klæder, er *Mads* Skovfoged, der boer her tæt ved, og som den unge Herre har ført med sig. Den Snak om Hjorten skal jeg udtvde Dig. Medens hun gjorde dette, og tillige fortalte mig den hele Historie om de Unges hemmelige Forlovelsesmaal, faldt mine Øjne paa et Par Folk, der ganske alene fik sig en Svingom, medens alle de Andre stode og gabede paa dem. Hvem er det, spurgte jeg? de see mig lidt aparte ud, især den unge Karl i de lange gule Skindbuxer, i denne blaa Trøje med de mange Knapper og med den sære Hue paa Hovedet. – Det er ingen Ungkarl, svarede hun; men en gift Mand, og det er hans Kone, som han dandser med. – Det er en snurrig Dands! – raabte jeg – han tramper saa stærkt i Jorden, og spanker omkring hende saa prynsk

St. St. Blicher

som nogen Pommerkok; det er ingen rigtig polsk Dands. – Det skal ogsaa være ungersk, – svarede hun – for han er derudefra Tyrkiet, og fulgt med den unge Herre herind fra Krigen. Han er Skriver, og han er Gartner, og han er Potte og Pande paa Gaarden. Hans Kone har tjent Fruen i mange Aar for Kammerpige, og Man vil sige, at det var hende, som hjalp hende bort, dengang hun rømte fra Forældrene.”

Og saa er da Historien reent ude. Flere Menneskealdre ligge mellem den og os. Der er ringet og sunget over adskillige Slægter, siden de omskrevne Personer gik til Hvile. Baade den gamle og den unge Herre ere forlængst glemte der i Egnen, og *sorte Mads* veed nu Ingen mere af at sige. Gaarden har ofte skiftet Ejermænd; Godset er frasolgt og adsplittet. Kun om Røverstuen har et mørkt og forvirret Sagn holdt sig vedlige. I den store Hede, en Halvmilsvej Vesten for Karup Aae, ligge nogle Lynghøje, som endnu bære og stedse ville bære hiint skumle Navn; men Ingen tænker paa, at der engang har været et Fristed for øm og trofast Kjerlighed.